

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **L. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
sídlem Sokolská 60, Praha 2,

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2022, č. j. PPR-14829-6/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 10. 6. 2022, č. j. PPR-14829-6/ČJ-2022-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, advokáta JUDr. Jiřího Nováka.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby ve věcech služebního poměru ze dne 21. 2. 2022, č. j. PYRO-948-23/ČJ-2020-940013, a to v částech změn textu tak, jak jsou uvedené ve výroku rozhodnutí žalovaného pod body 1)–4). V ostatních částech bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím ředitele Pyrotechnické služby byla v bodu I. výroku rozhodnutí zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu žalobce za období od 24. 5. 2017 do 30. 12. 2017 z důvodu promlčení a v bodu II. výroku byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu důvodu, že systém výkonu služby expozitury Teplice odboru munice PS nesplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu. V bodu III. výroku byl žalobci přiznán nárok na doplatek služebního příjmu v rámci období od 31. 12. 2017 za březen 2018, prosinec 2019, leden a květen 2020, a to v celkové výši 19 988 Kč, neboť podíl výkonu služby při plnění úkolů ve Vrběticích naplňoval podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %. V bodu IV. byly zamítnuty nároky žalobce na doplatek služebního příjmu v příslušném období za měsíce leden 2018 až prosinec 2020, vyjma března 2018, prosince 2019, ledna a května 2020, neboť podíl výkonu služby při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplňoval podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poté, kdy shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí včetně úvah ředitele PS k možnému promlčení části nároku a následně uvedl, že žalobce odvoláním napadl toliko výroky I., II. a IV. prvostupňového rozhodnutí (tj. ty výroky, jimiž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti, resp. nároků v ní uplatněných), a konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat výrok III. prvostupňového rozhodnutí, který nabyl právní moci, neboť nebyl uplynutím odvolací lhůty pro podání odvolání odvoláním napaden.
5. Žalovaný se dále zabýval odvolacími důvody žalobce ve vztahu k výrokům pod body I., II., a IV., prvostupňového rozhodnutí.
6. Žalobce v odvolání namítal, že k nároku na zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru je nutno posoudit službu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby tak, jak je rozvržena a zajištěna, tj. v nepřetržitém provozu 7 dní v týdnu a 24 hodin denně včetně sobot, nedělí a svátků. Tuto skutečnost nevzal správní orgán 1. stupně v potaz a dospěl k nesprávným právním závěrům, že služební pohotovost, která navazuje na 12hodinovou směnu nelze považovat za výkon služby. V této souvislosti odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Ville de Nivelles v. Rudy Matzak, podle něhož je doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu. Žalobce dále argumentoval aspekty zásahu do biorytmu osobního, soukromého a společenského s odkazem, mimo jiné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, namítal, že u něj byly splněny podmínky výkonu služby v dvousměnném provozu a byly tak splněny podmínky pro zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %.
7. Žalovaný k odvolacím námitkám žalobce nejprve konstatoval, že podstatou projednávané věci je, zda žalobce ve vymezeném období naplňoval podmínky zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o služebním poměru“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

či „zákon“), který je přiznán příslušníkům, kteří vykonávají službu ve dvousměnném, třisměnném, anebo nepřetržitém výkonu služby. Doplnil, že ve dvousměnném provozu se příslušníci ve výkonu služby vzájemně střídají, a to ve dvou směnách (např. ranní a odpolední), ve třisměnném režimu ve třech směnách (např. ranní, odpolední a noční) v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a u nepřetržitého režimu je provoz zajištěn po dobu 24 hodin po sobě jdoucích denně 7 dní v týdnu, a to střídáním ve směnách nebo 24hodinovými směnami. Charakteristickým znakem pro vzájemné střídání příslušníků v rámci směnného nebo nepřetržitého režimu služby je dle žalovaného pravidelnost, tj. že vzájemné střídání není nahodilé, nýbrž opakující se v rámci určitého cyklu (týden, čtvrtletí apod.).

8. Žalovaný se nejprve zabýval tím, zda běžný výkon služby žalobce naplnil podmínky směnného režimu služby, resp. zda se žalobce v určitém rozsahu na směnném režimu výkonu služby podílel, a pokud ano, v jakém rozsahu tomu bylo ve vztahu ke zbytku základního fondu doby služby. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, v němž tento soud posuzoval nepřetržitost režimu výkonu služby. Uvedl přitom rozkaz ředitele Pyrotechnické služby ze dne 13. 9. 2016, č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby. Tímto rozkazem bylo stanoveno, že příslušníci zařazení v expoziturách odboru munice Pyrotechnické služby vykonávají služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby, přitom ta se rozvrhuje do směn zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin, pokud zájem služby nevyžaduje změnu doby služby v dané směně. Žalovaný na základě podkladů založených ve spisovém materiálu dospěl k závěru, že skutečný výkon služby žalobce odpovídal takovému rozvržení, tj. že žalobce standardně vykonával službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby.
9. Žalovaný dále uvedl, že vedle výkonu služby žalobce plnil služební pohotovost a službu přesčas. Zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji odlišovat od výkonu služby. Jedná se o situaci, při níž je příslušník v době odpočinku připraven konat v případě potřeby služby. Dle přesvědčení žalovaného tak příslušník plněním služební pohotovosti službu nevykonává. Doplnil, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby nebo nějakou další směnu. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Ani s ohledem na povahu služby přesčas však tuto nelze považovat za nějakou další směnu. Žalovaný proto uzavřel, že běžný chod odboru munice Pyrotechnické služby, vyjma zajišťování činností ve Vrbeticích, neprobíhá ve směnném režimu služby, a proto bylo namístež žádost v tomto směru zamítnout, jak bylo učiněno ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí ve znění napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný se dále zabýval otázkou, jaký režim služby byl zaveden ve Vrbeticích, kde žalobce v příslušném období vykonal několik směn. Zjistil, že žalobce vykonával službu v různých časových úsecích, zpravidla ve třídních až čtyřdních turnusech s kratším rozsahem hodin s různým začátkem a koncem výkonu služby. Ze spisového materiálu se nepodařilo zjistit, jak byla služba rozvrhována ostatním příslušníkům a bez toho nešlo posoudit, zda byl zaveden směnný režim služby. Přes tuto pochybnost však dle žalovaného nebyly dány důvody ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, což dále vyložil v odůvodnění svého rozhodnutí.
11. Žalovaný při posouzení, zda výkon služby ve Vrbeticích probíhal ve směnném režimu, vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, ve kterém soud jako podstatné hledisko hodnotil podíl výkonu služby na směnném režimu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

(o kterém v předmětné věci nebylo sporu) vůči základnímu či celkovému fondu doby služby. Žalovaný nejprve konstatoval, že způsob, jakým danou otázku posoudil služební funkcionář, shledává nepřezkoumatelným a částečně nezákonným, avšak za zachování zásady hospodárnosti přistoupil k samostatnému posouzení, jaký podíl výkonu služby ve Vrběticích tvořil základní fond doby služby žalobce za posuzované období, a to bez ohledu na to, zda ve Vrběticích směnný režim byl zaveden, či nikoliv. Učinil tak z důvodu zjištění, zda žalobci mohl vůbec vzniknout nárok na doplatek služebního příjmu, pokud by ve Vrběticích příslušníci vykonávali službu v daném období ve směnném režimu služby. Žalovaný zastává názor, že příslušníkovi náleží doplatek služebního příjmu za podílení se na směnném režimu, pokud by část výkonu služby na nepřetržitém, resp. směnném režimu, odpovídala více než 50 % základního fondu doby služby. Žalovaný uvedl, že na základě informací ze spisového materiálu (podle výkazu služeb z EKIS) zjistil, že žalobce se na výkonu služby ve Vrběticích podílel nejvýše v poměru 33,1 % z celkového měsíčního základního fondu doby služby, tj. v menším zlomku základního fondu doby služby. Uzavřel, že i pokud by byl ve Vrběticích zaveden směnný režim, nemohl by podíl výkonu služby žalobce v daném rozsahu zasáhnout do biorytmu a sociálního a rodinného života žalobce v takové intenzitě, s jakou je spojena kompenzace odpovídající zvýšení základního tarifu služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.

12. Následně, po odůvodnění textové změny prvostupňového rozhodnutí se žalovaný věnoval jednotlivým odvolacím námitkám žalobce.
13. K rozvržení služby u Pyrotechnických služeb uvedl, že plnění služební pohotovosti nelze označovat za službu, resp. výkon služby. Konstatoval, že služební pohotovost, která není ze zákona výkonem služby, či služby přesčas, která je vykonávána zcela výjimečně a mimo rámec směn, nelze považovat za pravidelnou směnu jako součást směnného režimu, v rámci něhož dochází k vzájemnému a pravidelnému střídání příslušníků. Dle názoru žalovaného se jedná o zcela odlišné a samostatné instituty, které mají speciální úpravu odměňování v zákoně o služebním poměru. Zvýšení základního tarifu jako peněžité ohodnocení výkonu služby příslušníků v různých vzájemně na sebe navazujících úsecích nelze v případě služební pohotovosti a služby přesčas požadovat, neboť na ně nedopadá a týká se zcela jiné situace. Doplnil, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat a za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni podle zákona o služebním poměru. V duchu tvrzení žalobce by tak dle žalovaného byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
14. Námitku žalobce, že v souvislosti se služební pohotovostí je nutno vzít v potaz, že dobu služební pohotovosti sice příslušník odboru munice Pyrotechnické služby tráví v místě svého bydliště, avšak je povinen neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a neprodleně se dostavit do místa výkonu služby, žalovaný shledal nedůvodnou. Uvedl, že doba, v níž žalobce plnil služební pohotovost, je dobou odpočinku. Konstatoval, že se svým způsobem jedná o zásah do osobního života příslušníka, avšak za ni příslušníkovi náleží jistá kompenzace jako odměna za služební pohotovost, nikoliv však za výkon služby. Žalovaný dále rozvedl, proč dle jeho názoru nejsou závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 21. 2. 2018 ve věci C-518/15, Ville de Nivelles v. Rudy Matzak (dále jen „rozsudek C-518/15“) přenositelné na projednávanou věc.
15. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost, neboť mezi dobou výkonu služby a služební

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pohotovostí není ve svém důsledku žádný rozdíl. Dle jeho názoru žalobce směřuje výkon služby a služební pohotovost, i když se jedná o odlišné právní instituty.

16. Žalovaný rovněž jako nedůvodnou shledal námitku žalobce, v níž s poukazem na důvodovou zprávu k § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru poukazyval na složitost, odpovědnost a namáhavost a odbornost vykonávané služby, přičemž toto jsou kritéria podstatná pro zařazení do tarifní skupiny podle § 114 odst. 2 předmětného zákona, nikoliv místo konání služby, a tedy skutečnost, že je část služby konána mimo služebnu, automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Žalovaný uvedl, že důvodová zpráva nepojednává o služební pohotovosti ani o tom, že je součástí služby. Služební pohotovost je určitým stupněm připravenosti příslušníka v době odpočinku konat v případě potřeby službu, nikoliv výkonem služby. Opětovně zdůraznil, že v případě výkonu služby v době služební pohotovosti se jedná o službu přesčas.
17. Konečně žalovaný ani poslední námitku, v níž žalobce poukazyval na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle něhož má zvýšený tarifní služební příjem náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života, neshledal žalovaný důvodnou. Vyjádřil sice souhlas s předmětným stanoviskem, avšak uvedl, že takový režim služby u žalobce v posuzovaném období zjištěn nebyl. Uvedl, že žalobce v posuzovaném období běžně vykonával službu v jednosměnném režimu při nerovnoměrném rozvržení doby služby.
18. Žalovaný shrnul, že ze shromážděných podkladů vyplynulo, že se příslušníci expozitur odboru munice Pyrotechnické služby při běžném výkonu služby nestřídají v různých směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, nýbrž všichni vykonávají službu v jednom typu směny zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 při nerovnoměrném rozvržení doby služby jako žalobce. Dle názoru žalovaného se tak nezakládá na pravdě tvrzení žalobce, že podstatná část služby je vykonávána od 22:00 do 6:00. Zdůraznil, že příslušníkům expozitur odboru munice Pyrotechnické služby není při běžném výkonu služby rozvrhována služba do dvou 12hodinových úseků, které na sebe bezprostředně navazují. Žalovaný vyjádřil nesouhlas se snahou žalobce dotvářet směnný režim služby u příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby pomocí služební pohotovosti.
19. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

20. Žalobce v podané žalobě rozporoval posouzení výkonu služby u odboru munice Pyrotechnické služby žalovaným.
21. Uvedl, že standardní výkon služby příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby Policie České republiky je rozvržen tak, že v době od 8:00 do 20:00 hod. je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků, kteří jsou přítomni na služebně příslušného policejního orgánu a vykonávají společně tuto dvanáctihodinovou směnu. Od 20:00 do 8:00 hodin navazuje pro jednoho člena směny pohotovost. Tato služba je pracovníky zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu, přičemž služba je příslušníky zajišťována také formou výjezdů, které jsou realizovány také v sobotu a neděli, včetně státních svátků rovněž 24 hodin denně. Žalobce vyslovil přesvědčení, že popsáním rozvržením pracovní doby příslušníků odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

munice Pyrotechnické služby jsou naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím související zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %. V souvislosti s výkonem služby byl však žalobci u Pyrotechnické služby Policie České republiky přiznán jen základní služební příjem podle ust. § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, jak je doba pro příslušníky u odboru munice Pyrotechnické služby rozvržena, dochází však k závěrům, které nemají oporu v zákonné úpravě ani v konstantní judikatuře.

22. Pro právní posouzení nároku žalobce je dle jeho názoru třeba vyložit ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Žalobce má za to, že splňuje definiční znaky dvousměnného a současně též nepřetržitého výkonu služby, a to podmínky: a) vzájemné střídání příslušníků a b) toto střídání se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě.
23. Z popsaného rozvrženého služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby zcela zřetelně vyplývá fakt, že část služby je realizována tak, že příslušník nastoupí do řádné služby v 8:00, kdy tuto službu vykonává do 20:00, aby bezprostředně poté nastoupil na služební pohotovost, která trvá od 20:00 do 8:00 následujícího dne. Fakticky se jedná o výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo služebnu, není v dané věci právně významná. Právně významná je toliko skutečnost, že provoz odboru munice Pyrotechnické služby je zajišťován nepřetržitě 24 hodin denně, a to v rámci dvou směn. Jedna směna je zajištěna fyzickou přítomností příslušníka odboru munice Pyrotechnické služby na služebně v délce 10 (12) hodin, a to s možností jejího prodloužení při výjezdu. Následně po vykonání této služby nastupuje na místo služby konajícího příslušníka jiný příslušník, který koná službu prostřednictvím nařízené pohotovosti. Žalobce má tak za to, že kumulativní podmínky dvousměnného provozu jsou naplněny.
24. Žalobce má za to, že pro výkon služby a výkon pohotovosti jsou kladeny stejné nároky, vyjma změny pracovního místa v době pracovní pohotovosti, jelikož příslušník je oprávněn setrvávat mimo pracoviště. Náplní práce žalobce nicméně nadále je být připraven k zabezpečení potřeb Pyrotechnické služby PČR, přičemž musí být v rámci pohotovosti připraven neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a neprodleně se dostavit do místa výkonu práce. Zásadní rovněž je, že činnosti vykonávané příslušníkem Pyrotechnické služby PČR v rámci pohotovosti se shodují s činnostmi, které tento příslušník vykonává v rámci své běžné služby. Nutno vzít v potaz, že v průběhu služby a také pohotovosti je žalobce, případně jiní příslušníci, prakticky jediný, kdo jsou schopni vykonávat službu, s čímž souvisí neustálá připravenost příslušníků k plnění pokynů. Fakticky tak žalobce vykonával směny v délce 24 hodin, kdy rozdílnost směny a pohotovosti je žalobcem spatřována pouze ve výkonu pohotovosti mimo služebnu, přičemž dle názoru žalobce není tato skutečnost právně relevantní, jelikož byla po celou tuto dobu zajištěna služba pro Pyrotechnické služby.
25. Výkladu žalobce nasvědčuje i teleologický výklad shora citovaného zákonného ustanovení. Jeho smyslem je totiž ve spojení s ust. § 114 odst. 2 téhož zákona bonifikovat příslušníky, kteří konají službu ve směnném provozu po dobu minimálně 24 hodin a pravidelně se v ní střídají. Pokud by zákonodárce chtěl bonifikovat toliko příslušníky, kteří konají směnnou službu na služebně, pak by jistě tento definiční znak zakomponoval do definice směnného či nepřetržitého výkonu služby. To se však nestalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

26. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021-40, v němž přisvědčil tomu, že příslušníci vykonávající pracovní pohotovost jsou jediní, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby, obdobně v době služby. Žalobce uvedl, že příslušníci v době pracovní pohotovosti vykonávají tutéž činnost, která je náplní činnosti v době služby, a to zcela pravidelně.
27. Otázkou, zda pracovní pohotovost je považována za pracovní dobu, se zabýval také Soudní dvůr Evropské unie, jež ve svém rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018 (Ville de Nivelles v. Rudy Matzak) došel k závěru, že pokud zaměstnavatelé svým zaměstnancům uloží povinnost dostavit se na základě pokynu zaměstnavatele ve velmi krátké době na pracoviště, je tato doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu.
28. Žalobce namítal, že rozdělení směn bylo pouze formální a účelové, motivované snahou žalovaného o finanční úspory. Takovýto přístup žalovaného však nelze aprobovat. Nařízení pracovní pohotovosti totiž představuje výjimečný prostředek, který má být zaměstnavatelem využíván výhradně a pouze v případech naléhavé potřeby. Není možné pracovní pohotovosti ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu, jak je tomu dle přesvědčení žadatele právě v situaci příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022 č. j. 4 As 407/2021-50, podle kterého tvrzení, že příslušníci v době služební pohotovosti žádné úkoly nevykonávali a že se kupříkladu mohli věnovat odpočinku, není právně relevantní, neboť to byli výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby.
29. Žalobce rovněž odkázal na důvodovou zprávu k § 114 zákona o služebním poměru, ze které dle jeho názoru vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny podle ust. § 144 odst. 2 cit. zákona je složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a dále také odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv tedy místo konání služby. Skutečnost, že část služby je konána mimo služebnu, tedy automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim dle ust. § 53 odst. 4 zákona. Dle žalobce k uvedenému výkladu je třeba přisvědčit i s ohledem na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 1. 2007, podle kterého zvýšený tarifní služební příjem má náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života. K obdobným závěrům dospěl rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53. Podle žalobce rozvržení pracovní doby odboru munice Pyrotechnické služby zásadní měrou do biorytmu společenského a rodinného života zasahuje. Zásah do biorytmu lze spatřovat již v rozvrhu doby služby, tedy ve dvou 12hodinových úsecích, které na sebe bezprostředně navazují. Uvedené jen potvrzuje skutečnost, že podstatná část služby je konána v době od 22 do 6 hodin ráno, čímž byl nepochybně narušen spánkový cyklus a tedy i biorytmus žadatele. Zásah do společenského a rodinného života lze dovozovat již ze skutečnosti, že služba zasahuje do cca 80 % všech víkendů a státních svátků (cca 40 % vykonáváno v přímé službě a dalších cca 40 % vykonáváno ve formě pohotovosti). Při pohotovosti je nadto příslušník podstatně omezen v plánování osobního volna (např. nemožnost se vzdalovat z bydliště). Nelze mít pochyb o skutečnosti, že takovéto rozvržení pracovní doby a služby příslušníka zasahuje do společenského a rodinného života zřetelnou měrou.
30. Na základě uvedeného má žalobce za to, že jsou u něj splněny definiční podmínky výkonu služby ve dvousměnném provozu dle ust. § 53 odst. 4 zákona, tedy jsou u něj naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 114 odst. 2 zákona a přiznání zvýšení základního tarifu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

služebního příjmu o 10 %. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

31. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že žalobce převážně opakuje odvolací námitky, s nimiž se v odůvodnění svého rozhodnutí již vypořádal.
32. Konstatoval, že se tvrzení žalobce nezakládají na pravdě, neboť způsob, jakým žalobce v žalobě předestírá službu, není služba příslušníkům odboru munice Pyrotechnické služby plánována ani vykonávána. V této věci byl posouzen konkrétní režim služby žalobce, a to z toho pohledu, zda naplňuje podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Pro tyto účely byly služebními orgány obstarány náležité podklady. Bylo zjištěno, že žalobce v posuzovaném období vykonával služby zpravidla ve 12hodinových směnách v rozmezí od 8:00 do 20:00 při nepravidelném rozvržení doby služby. Tato skutečnost vyplynula z přehledů služeb z Ekonomického informačního systému (dále jen „EKIS“; č. 23 spisu) a výkazů služeb rovněž z EKIS (č. 1. 9 spisu). Takové rozvržení doby služby odpovídá i rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby, který byl účinný v rozhodné době. Z tohoto rozkazu zároveň plyne, že příslušníci měli rozvrhovanou dobu služby s rovnoměrným rozvržením doby služby v jednosměnném režimu obdobně jako žalobce. Žalobce tak vykonával službu v posuzovaném období v jednosměnném režimu služby při nepravidelném rozvržení doby služby.
33. Podle žalovaného je třeba striktně od sebe odlišit základní dobu služby, služební pohotovost, službu přesčas a směnný režim služby. Žalobce tyto instituty směšuje, přistupuje k extenzivnímu výkladu příslušných právních ustanovení a snaží se pomocí toho dotvářet směnný režim. S ohledem na faktický výkon služby žalobce v posuzovaném období však nebylo zjištěno, že by žalobce vykonával běžně službu ve směnném režimu nebo že by se na něm podílel v relevantním rozsahu požadovaném judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53), tj. z více jak 50 % základního fondu doby služby.
34. Uvedl, že služební pohotovost se uskutečňuje výlučně mimo dobu služby a příslušníkovi ji lze nařídít v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas. Jedná se o situaci, při níž je příslušník v době odpočinku připraven konat v případě potřeby službu. Z daného plyne, že příslušník plněním služební pohotovosti službu nevykonává. Žalovaný k tomu konstatoval, že nelze služební pohotovost považovat za výkon služby nebo případně za nějakou další směnu. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost, povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Až v tomto okamžiku se jedná o výkon služby, nicméně s ohledem na povahu služby přesčas nelze ani tuto službu považovat z hlediska posuzování režimu služby za nějakou další směnu. Plnění služební pohotovosti a výkon služby přesčas jsou odměňovány na základě zvláštních ustanovení zákona o služebním poměru a nelze je slučovat se směnným režimem služby nebo pomocí nich takový režim dotvářet. Tato skutečnost přitom vychází též ze samotné dikce § 53 odst. 1 ve spojení s § 52 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť doba služby se rozvrhuje na jednotlivé

směny, tj. jednotlivé časové úseky, v nichž dochází k výkonu služby, jako části základní doby služby, nikoliv včetně služby přesčas.

35. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že pro výkon služby a služební pohotovosti jsou kladeny stejné nároky. Dle žalovaného jsou výkon služby a služební pohotovost zcela odlišné samostatné instituty upravené speciálními ustanoveními zákona o služebním poměru včetně způsobu jejich odměňování. V době služební pohotovosti je příslušník k výkonu služby připraven, tzn., že danou službu nevykonává. Na připravenost k výkonu služby nelze nahlížet stejně jako na výkon služby. Služební pohotovost je příslušníky plněna v době odpočinku a je právně i fakticky nemožné, aby v této době příslušník vykonával službu, aniž by šlo o službu přesčas. V rámci samotné služební pohotovosti příslušníci nevykonávají žádné služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat. Za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni dle § 126 zákona o služebním poměru. V duchu tvrzení žalobce by byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
36. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vykonával směny v délce 24 hodin, které jsou rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Dle žalovaného žalobce opět přistupuje ke směšování výkonu služby a služební pohotovosti a tímto způsobem usuzuje na směnný režim služby. Zároveň jeho tvrzení neodpovídá faktickému výkonu služby žalobce ani příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby. Žalobce v posuzovaném období vykonával službu zpravidla v 7,5hodinových směnách v rozmezí od 7:00 do 15:00 při rovnoměrném rozvržení doby služby. Žalovaný upřesnil, že v některých dnech žalobce vykonával kratší směny, např. ve dnech 28. 5. 2018, 3. 5. 2019, 24. 2. 2020 a 9. 11. 2020. Delší směna byla zjištěna jen jediná, a to dne 1. 10. 2020, zjevně z důvodu zájmu služby a také rozvrhu doby služby s ohledem na vyrovnávací období podle § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru. Pokud vznikla potřeba výkonu služby nad rámec stanovených směn, byl žalobce povolán k výkonu služby v rámci služební pohotovosti a konal službu přesčas, nebylo však potřeba zajištění pravidelného výkonu služby v rozsahu další směny.
37. Žalobcem uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou na tuto věc přílehlavé, jelikož se netýkají směnného režimu služby v podmínkách služebního poměru příslušníků nebo zvýšení základního tarifu služebního příjmu v souvislosti se směnným režimem služby. Předmětem případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem byl případný doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti konané na pracovišti ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích“). Ve zmíněných případech bylo nezbytné postavit najisto, zda byla služební pohotovost žalobcům nařízena, zda tomu bylo v důležitém zájmu služby a z tohoto důvodu bylo třeba zjistit i to, jakou činnost tito žalobci v rámci služební pohotovosti vykonávali. Předmětem sporu bylo, zda nebyla z materiálního hlediska též v době služební pohotovosti vykonávána služba a zda žalobcům nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda jim náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. Ke směnnému režimu služby se Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích vůbec nevyjadřoval.
38. V ostatním pro shodnost žalobních námitek s odvolacími námitkami odkázal na str. 14–18 žalobou napadeného rozhodnutí a měl za to, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 181 zákona o služebním poměru.
39. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů.
41. Žaloba je důvodná.
42. Soud se při posouzení oprávněnosti žaloby neodchýlil od závěrů vyslovených tímto senátem Městského soudu v Praze již v rozsudku ze dne 31. 3. 2023, č. j. 9Ad 16/2022-46, a rovněž ani od dalších rozsudků Městského soudu v Praze v obdobných věcech příslušníků vykonávajících službu u odboru munice Pyrotechnické služby u příslušné expozitury (např. rozsudky č. j. 15 Ad 6/2022 ze dne 27. 4. 2023, č. j. 18 Ad 13/2022-90 ze dne 23. 3. 2023-58), neboť i v této věci napadené rozhodnutí postrádalo náležité vypořádání odvolacích námitek žalobce a žalovaným nebyla vystižena podstata sporu vyvstávající ze žalobcovy žádosti o doplatek služebního příjmu. Žalobce se na podkladě podané žádosti domáhal doplacení služebního příjmu z důvodu, že fakticky vykonával službu ve směnném režimu podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. za účelem zajištění nepřetržitého provozu odboru munice Pyrotechnické služby. K závěru o faktickém konání služby ve směnném režimu žalobce dospěl s ohledem na pravidelně nařizovanou (a konanou) služební pohotovost, kterou dle jeho názoru byl u odboru munice nahrazován výkon služby.
43. Žalovaný naproti tomu v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě k argumentaci žalobce odkazoval na skutečnost, že v projednávaném případě nebyly v případě služební pohotovosti naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby. Vycházel přitom z předpokladu, že závěr o směnném charakteru provozu není závislý na interpretaci žalobcem vykonávané činnosti po dobu nařízené služební pohotovosti, neboť je třeba důsledného odlišení rozvržení doby služby (tj. zda je služba vykonávána v jednosměnném či vícesměnném režimu) a služební pohotovosti jako dvou samostatných institutů.
44. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ve svém závěru vyšel z ustálené judikatury správních soudů, podle které je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán založil rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
45. Žalobce již v průběhu správního řízení před služebními orgány namítal, že mu byla služební pohotovost nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu, zejména to, že odpovídala náplni běžného výkonu služby. Žalobce popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby příslušné expozitury a dovodil, že se jedná o faktický výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Žalobce k tomu namítal, že pracovní pohotovostí nelze nahrazovat druhou směnu a upozornil, že pracovní pohotovost představuje výjimečný prostředek, který má být využíván v případech

naléhavé potřeby. Popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby příslušné expozitury. Z tohoto popisu žalobce dovodil, že se jedná o faktický výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Žalobce k tomu výslovně namítal, že pracovní pohotovostí nelze nahrazovat druhou směnu.

46. Z podaného odvolání žalobce pak zejména vyplynuly námitky, že prvostupňovým služebním orgánem bylo nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost. Žalobce tvrdil, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí ve svém důsledku není žádný rozdíl, když příslušníkům Pyrotechnické služby je v režimu služební pohotovosti nařizována činnost, která je právě hlavní náplní uvedených služeb příslušníků. K uvedené námitce žalovaný (stejně jako prvostupňový služební orgán) obecně poukazoval na rozdíl mezi služební pohotovostí a dobou služby dle zákona o služebním poměru a zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Na základě uvedeného měl žalovaný za to, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby a rovněž ani další směnu. Žalobce výslovně namítl, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost a že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí totiž ve svém důsledku není žádný rozdíl, když příslušníkům Pyrotechnické služby je v režimu služební pohotovosti, v jejím průběhu, nařizována činnost (být třeba v jiném rozsahu), která je právě hlavní náplní uvedených služeb příslušníků Pyrotechnické služby Policie České republiky. Žalobce k tomu výslovně uvedl, že tento režim slouží právě k zabezpečení příslušných služeb, které je nezbytné vykonávat nepřetržitě. V daném případě se přitom nejedná o situaci, kdy by i v nočních hodinách (v době od 20:00 do 8:00) někteří příslušníci Pyrotechnické služby vykonávali běžnou službu a jiní byli připraveni v režimu služební pohotovosti pro případ nutnosti povolání dalšího příslušníka do služby, například ve formě posily. Příslušníci, kteří se nachází v režimu služební pohotovosti, totiž toho času představují jediné členy Pyrotechnické služby, kteří jsou připraveni k provádění úkolů pyrotechnické služby a ve velmi krátkém časovém okamžiku musí být připraveni k výkonu své činnosti. Tímto způsobem je zajišťován provoz pyrotechnické služby v průběhu celého roku. Dle žalobce *„(z) materiálního hlediska totiž příslušníci Pyrotechnické služby Policie České republiky vykonávají službu ve směnném režimu, konkrétně pak v rámci dvou dvanáctihodinových na sebe přímo navazujících směnách.“*
47. Žalovaný oproti tomu vychází přitom z předpokladu, že závěr o směnném charakteru výkonu služby není závislý na interpretaci žalobcem vykonávané činnosti po dobu nařízené služební pohotovosti, neboť je třeba důsledného odlišení rozvržení doby služby (tj. zda je služba vykonávána v jednosměnném či vícesměnném režimu) a služební pohotovosti jako dvou zcela samostatných institutů.
48. Soud s ohledem na výše uvedené nejprve přistoupil k posouzení, zda žalovaný v právě popsaném ohledu správně vystihnul podstatu věci a náležitě vypořádal předmět řízení, resp. zda na podkladě žalobcovy žádosti a v ní předestřené argumentace včetně odvolacích námitek dostatečně zkoumal všechny okolnosti rozhodné pro její věcné posouzení a zda za tím účelem zjistil v potřebném rozsahu skutečný (skutkový) stav věci. S tím přitom ve výše naznačeném kontextu úzce souvisí, zda se žalovaný v tomto ohledu řádně vypořádal s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem, a zprostředkovaně tedy i to, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu, resp. zda soud za dané skutkové situace může přistoupit k věcnému posouzení podstaty sporu mezi účastníky.
49. Dle názoru soudu je i z obsahu odvolání žalobce podaného proti prvostupňovému rozhodnutí zřejmé, že jeho argumentace vycházela z přesvědčení, že charakter činností

vykonávaných po dobu nařizované služební pohotovosti byl z hlediska náplně podobný výkonu služby, a že služební pohotovost byla jemu i dalším příslušníkům plánovitě nařizována tak, aby došlo k zajištění provozu Pyrotechnické služby v průběhu celého roku.

50. Stěžejním argumentem žalobce tedy bylo, že byť je služební pohotovost (formálně) institutem odlišným od výkonu služby a z hlediska zařazení tohoto institutu v zákoně o služebním poměru, se formálně o výkon služby nejedná (s čímž souvisí i odlišný způsob odměňování), byl v jeho konkrétním případě služební pohotovostí fakticky nahrazován výkon služby. Jinými slovy, žalobce již v průběhu správního řízení předkládal konkrétní argumenty, o něž opíral svůj závěr, že dobu formálně nařízené služební pohotovosti je třeba s ohledem na charakter po tuto dobu fakticky vykonávaných činností a se zřetelem k dalším konkrétním okolnostem (především plánovitě nařizování služební pohotovosti zcela pomíjející její mimořádný, výjimečný charakter) považovat z materiálního hlediska za výkon služby. Právě z těchto důvodů žalobce usuzoval na splnění definičních podmínek výkonu služby ve dvousměnném provozu a s tím související naplnění podmínek pro přiznání zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %.
51. Oproti tomu žalovaný se v rozhodnutí podrobně věnoval rozvržení doby služby žalobce a posuzoval délku směn, jež žalobce vykonával. Přitom se zabýval především výkonem služeb žalobce ve Vrběticích, výkon služby však žalobce nerozporoval. Co se týče samotného výkonu služební pohotovosti žalobcem, žalovaný se omezil na konstatování rozdílů mezi institutem služební pohotovosti a dobou služby, přičemž uvedl, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Následně podotknul, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby ani za další směnu. I při vypořádání odvolacích námitek žalovaný setrval na obecném rozlišení pojmů služba a služební pohotovost, aniž ve skutečnosti jakkoliv hodnotil, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti v případě žalobce.
52. I v této věci lze tak shrnout, že žalovaný ve své podstatě setrval na vyložení obecných tezí k dotčeným institutům a identifikaci jejich rozdílů tak, jak jsou uvedeny v zákoně č. 361/2003 Sb., aniž jakkoli reflektoval na samotnou podstatu žalobcovy argumentace. Pokud poukázal na to, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, ale jsou pouze připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat, i v tomto svém dílčím závěru vycházel striktně z obecně platných pravidel obsažených v dotčené právní úpravě, avšak zcela rezignoval na posouzení toho, jakým způsobem fakticky probíhalo plnění služební pohotovosti u příslušné expozitury odboru munice Pyrotechnické služby. Podle názoru soudu však měl žalovaný posoudit právě naplnění zákonných podmínek nařizování služební pohotovosti na příslušné expozituru odboru munice Pyrotechnické služby a charakter činností vykonávaných příslušníky v rámci služební pohotovosti, jakož i podobnost těchto činností s výkonem běžné služby. Jen tak by dostal povinnosti vypořádat jádro argumentace žalobce ohledně materiálního hlediska výkonu služební pohotovosti. Vycházet přitom mohl kromě jiného ze závěrů, jež k hodnocení institutu služební pohotovosti a jeho rozlišení od výkonu služby (byť v kontextu zákona o vojácích) vyslovil Nejvyšší správní soud, neboť tyto jsou, pokud jde o potřebu materiálního posouzení, zcela přenositelné i na nyní projednávanou věc. Argumentaci žalobce nicméně žalovaný naopak vypořádal zcela formalisticky, pominul podstatu projednávané věci a na svém postoji setrval i v řízení před soudem, když jen zopakoval, že příslušník plněním služební pohotovosti službu (z povahy věci nikdy) nevykonává, služební pohotovost je odlišným institutem od výkonu služby apod.

53. O nepochopení podstaty sporu žalovaným ostatně svědčí i skutečnost, že v řízení před soudem trval na nepřenositelnosti závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených k posouzení výkonu služební pohotovosti z důvodu, že v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem bylo řešeno, zda nevznikl nárok na doplatek služební platy za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda za vykonané činnosti náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. S přesvědčením žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou v tomto ohledu nepřiléhavá, se soud ani v této věci nemůže ztotožnit, neboť podstata sporu v nyní projednávané věci je ve svém důsledku zcela totožná. Třebaže žalovaný sám konstatoval, že služební pohotovost s ohledem na možné použití tohoto institutu pouze v nezbytně nutné míře nelze pojímat jako pravidelnou směnu, která tvoří pravidelný režim směny, ve vztahu k průběhu služby žalobce toto hledisko nijak nehodnotil. Postoj žalovaného, jenž odmítl z materiálního hlediska posuzovat a hodnotit výkon služební pohotovosti žalobcem, neobstojí; bez takového posouzení jsou závěry žalovaného povšechné, paušální, obecné a nijak nevypořádávají argumentaci žalobce uplatněnou v řízení před služebními orgány.
54. Žalovaný naprosto pominul, že žalobce na uvedený rozsudek poukázal v kontextu tvrzení, že příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby sice dobu služební pohotovosti tráví v místě svého bydliště, avšak jsou povinni neprodleně reagovat na pokyn svého nadřízeného a neprodleně se dostavit do místa výkonu služby (což výrazně omezuje jejich možnosti věnovat se jiným aktivitám). SDEU ve zmíněném rozsudku přitom dospěl k závěru, že povinnost být fyzicky přítomen na místě určeném zaměstnavatelem, jakož i omezení vyplývající z hlediska zeměpisného a časového z nutnosti dostavit se do místa práce do 8 minut mohou objektivně omezovat možnosti, které má pracovník k tomu, aby se věnoval svým osobním a společenským zájmům. Tato situace je přitom dle soudu kvalitativně odlišná od situace pracovníka, který po dobu pohotovosti musí být pouze zastižitelný svým zaměstnavatelem. Žalovaný nicméně rezignoval na zjištění konkrétních okolností výkonu služební pohotovosti žalobcem a podstatou jeho odvolací námitky se nezabýval. Úvahy, které vtělil do odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak byly mimoběžné důvodům, na kterých žalobce založil opodstatněnost své žádosti o doplatek služební příjmu. Žalovaný zcela rezignoval na posouzení toho, zda faktický průběh služby a služební pohotovosti u odboru munice Pyrotechnické služby byl v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o služebním poměru; jím posuzovaná kritéria vycházela toliko z formálního pojetí jednotlivých institutů tohoto zákona. Žalovaný tak zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se nevypořádal s podstatou odvolacích námitek žalobce.
55. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí ještě další vadou, která prozatím brání jeho věcnému přezkumu soudem. Vzhledem k tomu, že se vůbec nezabýval materiálním posouzením služební pohotovosti vykonávané žalobcem (způsobem nařízení služební pohotovosti, charakterem činnosti vykonávané žalobcem, četností jejího výkonu či tím, v jakém rozsahu byla pohotovost nařizována ostatním příslušníkům dotčené expozitury), neobstaral ani žádné podklady, na základě kterých by bylo možné uvažovat o faktické povaze výkonu služební pohotovosti (tj. zda se jednalo skutečně toliko o služební pohotovost, nebo zda činnost vykonávaná žalobcem v době nařízené služební pohotovosti byla ve své podstatě výkonem služby). Žalovaný tedy nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, neboť důvodnost žalobcovy žádosti nelze s ohledem na absenci k tomu potřebných podkladů ve správním spise posoudit. Za tímto účelem bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný napadené rozhodnutí zatížil rovněž i

vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., což je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

56. Soud shodně jako i v ostatních souzených věcech si je vědom toho, že spisový materiál obsahuje přehled služeb žalobce (tj. tabulky výkazů služeb), nicméně žalovaný tyto důkazy hodnotil toliko z pohledu formálního (tj. spokojil se s konstatováním, že žalobce v určité době vykonával služební pohotovost, avšak zcela pominul podstatu argumentace, o níž žalobce svou žádost opíral, a fakticky se tak nevypořádal ani s odvolacími námitkami žalobce, neboť neuvedl, z jakých důvodů je považuje za liché a neopodstatněné. Tím, že tato hlediska zcela opomenul, a tedy neobstaral a do spisu nezaložil podklady potřebné k jejich posouzení (příkladmo nařízení služební pohotovosti, údaje svědčící o výkonu služby a služební pohotovosti dalších příslušníků dotčené expozitury, výsledch osob zodpovědných za plánování služby a služební pohotovosti u odboru munice Pyrotechnické služby, výsledch příslušníků dané expozitury aj.), na základě kterých by bylo lze usuzovat o skutečném průběhu služby a služební pohotovosti včetně jejich obsahové náplně a důvodů pohotovosti. Skutkový stav za tohoto stavu věci vyžaduje zásadní doplnění, bez kterého nelze závěr o důvodnosti předmětné žádosti, a tedy ani závěr o opodstatněnosti žalobní argumentace, učinit. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že je namíste napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit i dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
57. V dalším řízení se žalovaný musí vypořádat s nosnou argumentací žalobce, tedy především komplexně posoudit faktický průběh výkonu služby a služební pohotovosti v rámci příslušné expozitury odboru munice Pyrotechnické služby. Bude na žalovaném, aby v tomto ohledu posoudil skutečnosti tvrzené žalobcem v průběhu správního řízení a zabýval se předně tím, zda byly naplněny podmínky pro nařízení služební pohotovosti ve smyslu § 62 zákona o služebním poměru. Podstatné je v tomto ohledu tvrzení žalobce, že služební pohotovost byla služebním funkcionářem nařizována pravidelně, a to za účelem faktického zajištění provozu odboru munice Pyrotechnické služby. Žalovaný se rovněž bude muset zabývat konkrétní obsahovou náplní služební pohotovosti, kterou žalobce vykonával, a vypořádat se s jeho tvrzením, že vyjma místa výkonu služební pohotovosti (oproti místu výkonu běžné služby na služebně) nebyl v plnění jemu stanovených úkolů faktický rozdíl. Těmito okolnostmi se žalovaný bude muset zabývat i v kontextu tvrzení žalobce, že se příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby nepřetržitě v plnění služebních povinností (ať už v rámci výkonu služby, nebo v rámci plnění služební pohotovosti) střídali, a že rozvržení služby na základní dobu služby a služební pohotovost bylo jednáním účelovým, vedeným snahou o finanční úspory a zastření skutečného stavu věci, jež by podle žalobce mohlo odpovídat směnnému režimu.
58. V rámci nového posouzení věci bude též na žalovaném, aby zohlednil závěry, jež k obdobným otázkám ve své rozhodovací praxi zaujal Nejvyšší správní soud v obdobném případě v rozsudku ze dne 14. 7. 2023, č. j. 2 As 140/2023-46.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozsudkem bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
60. Právním názorem soudu vysloveným ve zrušovacím rozsudku je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

61. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení.
62. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny 2 paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1 428 Kč z částky 6 800 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11 228 Kč

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. září 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu